

Otkupnina za sve

“To je dobro i ugodno pred Spasiteljem našim Bogom, koji hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine. Jer jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek—Krist Isus, koji sebe samoga daje kao otkup za sve. To je u svoje vrijeme dano svjedočanstvo.”
— ***I. Timoteju 2: 3-6***

istinsko koje dolazi na svijet i prosvjetljuje svakog čovjeka”, “u svoje vrijeme.”—Hebrejima 2: 9; Ivan 1: 9; 1. Timoteju 2: 5, 6

Dok ulazimo u 2024. godinu, prošlo je stotinu i pedeset godina od vremena za koje mnogi iskreni proučavatelji Biblije vjeruju da je označilo početak završne faze, ili “žetve”, sadašnjeg Evanđeoskog doba. (Matej 13: 24-30, 36-43) Upravo je tijekom ovog razdoblja žetve biblijsko učenje o “otkupnini za sve” dovedeno u tako jasan fokus kakav prije nije buo razumljiv od dana apostola. Doista, otkupnina za sve središnje je čvorište iz

GODINAMA je *Svanuće* na svojoj zadnjoj stranici objavljivalo šest kratkih izjava o vjeri koje su dobro poznate istraživačima Biblije diljem svijeta, pod naslovom “Nama Sveto pismo jasno uči.” Treća od ovih izjava glasi: Osnova nade za Crkvu i svijet leži u činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakog čovjeka, “otkupninu za sve”, i bit će “svjetlos

kojega izviru sve druge žbice božanske Istine. Imajući to na umu, vjerujemo da je prikladno na sljedećim stranicama pregledati ovaj ključni element kršćanskog učenja kako se nalazi u Bibliji.

BOŽANSKA NAKANA

Isus Krist je došao na svijet da spasi grešnike, kaže Sveto pismo. (Matej 9: 13; Luka 9: 56; 19: 10; Ivan 3: 17) Njegov dolazak bio je u skladu s nakanom njegovog Nebeskog Oca, Stvoritelja, stoga naš tekst govori o Bogu kao o “našem Spasitelju”. Božji plan za spas svijeta preko njegovog jedinorođenog Sina, Isusa, bio je očitovanje njegove ljubavi prema grešnicima, jer čitamo da je Bog “tako ljubio svijet” da je dao svog Sina za Otkupitelja, uz odredbu da svi koji vjeruju u njega “ne propadnu, nego da imaju život vječni.”—Ivan 3: 16

Osnova na kojoj je spasenje doneseno grijehom prokletoj i umirućoj rasi preko Isusa je činjenica da je u smrti on postao zamjena za izgubljeni život oca Adama. “Kao što u Adamu svi umiru”, napisao je Pavao, “tako će i u Kristu svi oživjeti”—to jest, dat će im se prilika da dostignu vječni život. (1.Korinćanima 15: 22) Ovaj zamjenski sporazum se u našem tekstu naziva “otkupninom” ili, kako to znači na grčkom, “odgovarajućom cijenom”. Isusovo žrtvovanje svog života u ime Adama i umiruće rase je doista bila odgovarajuća cijena; jer kao što je Adam bio savršeno ljudsko biće prije nego što je sagriješio, tako je i Isus postao tijelom—tijelom koje je bilo “sveto, nedužno, neokaljano, odijeljeno od grešnika”—i koje je dao “za život svijeta”—Ivan 6 :51; Hebrejima 7: 26

U 1.Timoteju 4: 10 Pavao govori o Bogu kao “Spasitelju svih ljudi, ponajpače vjernikâ”. U ovom odlomku Svetoga pisma apostol spominje točku koja bi se

na prvi pogled mogla činiti čudnom. On kaže da se “i trudimo i borimo” jer se uzdamo u živoga Boga, koji je Spasitelj svih ljudi. Zašto bi ikoga trebalo osuđivati i patiti zbog vjere u takvog Boga?

Apostol ne daje pozadinsko značenje ove izjave, ali očito su trud i borba o kojima govori došli od onih koji su vjerovali u jednog ili više od mnogih lažnih bogova koje su ljudi u to vrijeme štovali. Pod utjecajem predrasuda i praznovjerja, ovi štovatelji lažnih bogova zamjerali su Istini o pravom i živom Bogu ljubavi—stvarnom dobročinitelju ljudi, koji voli svijet i osigurao je spasenje za sve koji vjeruju.

Kao što su poganski štovatelji u Pavlovo vrijeme predbacivali onima koji su vjerovali u pravog i živog Boga, tako se i nama danas prigovara. Evanđelje spasenja kroz Krista iskrivljeno je do te mjere da spasenje znači biti spašen od muka vjerskog pakla, pri čemu je samo nekolicina u svim dobima bila dovoljno sretna da pobjegne. Nositelji pravog Evanđelja ljubavi—oni koji vjeruju i uče da je Bog Spasitelj svih ljudi, posebno onih koji vjeruju—osuđuju se od strane onih koji štuju božanstvo muke i smatraju se protivnicima kršćanstva.

Ipak, hvala Bogu što smo ga prepoznajemo kao Spasitelja svih ljudi, a osobito onih koji vjeruju! Oni koji su upoznali ovu slavnu Istinu rado polažu svoje živote navješćujući njegove hvale, jer ih je on pozvao “iz tame u svoje divno svjetlo.” (1.Petrova 2: 9) Ne bismo mogli imati bolji poziv, bolji razlog za život i umiranje od onog da veličamo ime pravog Boga ljubavi.

Možda tu privilegiju nismo cijenili onoliko koliko bismo trebali. Jesmo li se pomalo ispričavali kada nas neki optužuju da smo učitelji “druge prilike”. Što postoji u poučavanju o drugoj prilici—koja je u stvarnosti prava prilika za većinu—što bismo trebali oklijevati obja-

viti? Doista, Adam je griješio namjerno, ali mu je nedostajalo iskustva. Bog će mu dati još jednu priliku, uz dodatnu dobrobit stotina godina iskustva s užasnim učincima grijeha. Božja ljubav je osigurala spasenje kroz otkupnu žrtvu Isusa Krista. Zašto se ne bismo trebali hvaliti činjenicom da je naš Nebeski Otac Bog pun ljubavi, milosrđa i opraštanja?

PREKO OTKUPNINE

Osim što je Bog ljubavi, naš je Nebeski Otac također i pravedan—iako nije osvetoljubiv. Preko Isusa je osigurao da bude “pravedan i opravdava” sve koji vjeruju. (Rimljanima 3: 26) Zacijelo smo počašćeni što imamo privilegiju poznavati takvog Boga, čija ljubav i pravda djeluju u savršenom skladu. Kako se samo radujemo ovoj privilegiji prije vremena kada će ga svijet upoznati dok su mnogi danas još uvijek u duhovnoj tami.

Pavao kaže o našem Bogu da će on “htjeti da se svi ljudi spase i dođu do spoznaje istine”. Velika Istina za koju apostol kaže da će je svi na kraju naučiti u središtu je “čovjeka Krista Isusa; koji je sebe dao kao otkupninu za sve” i koji će, kao rezultat toga, biti “posrednik između Boga i ljudi”. To je u skladu s Ivanom 1: 9, gdje čitamo da je Isus ono “svjetlo istinsko koje prosvjetljuje svakog čovjeka i dođe na svijet.” Dakle, dok se radujemo što smo došli do spoznaje Istine, naša radost je povećana spoznajom da će naposljetku, kada Isusova otkupna žrtva bude potpuno “posvjedočena u svoje vrijeme”, cijelo čovječanstvo spoznati i voljeti Boga. Kao što je Isus rekao u molitvi svome Ocu: “A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskog Boga, i koga si poslao—Isusa Krista..”—Ivan 17: 3

Pavlov izraz, “Koji hoće da se svi ljudi spase”, ne ukazuje na “univerzalno spasenje” unutar prihvaćenog

značenja tog izraza. To ne znači da će Božja ljubav zauvijek spasiti svakog pojedinca koji je ikada rođen. Ostatak izraza pojašnjava njegovo značenje: “i dođu do spoznaje istine”. (1.Timoteju 2: 4) Većina Adamovog roda otišla je u smrt potpuno ili djelomično ne znajući za život koji je Bog stvorio kroz Isusa. Oni moraju biti probuđeni iz smrti—spašeni u tom smislu riječi—kako bi se mogli upoznati s velikom i spasonosnom Istinom o otkupnini za sve.

“Da nijedan koji u njega vjeruje [Sina čovječjega, samog Isusa] ne propadne, nego da ima život vječni”, izjavio je Učitelj. (Ivan 3: 13-17) Kako je relativno malo onih koji su imali punu priliku povjerovati u njega! Međutim, to je uzeto u obzir u Božjem planu, davanjem odredbe za spašavanje čovječanstva od sna smrti da bi onda mogli imati priliku čuti i vjerovati i biti spašeni za vječnost. To je činjenica koju apostol naglašava kada kaže da veliku Istinu o otkupnini za sve treba “posvjedočiti u svoje vrijeme”.

PRIHVATLJIVO VRIJEME ZA ŽRTVU

Nije bilo pravo vrijeme za vrijeme svijeta prije potopa da ljudi uče o Božjoj odredbi spasenja kroz Krista, niti je ova velika Istina bila posvjedočena ljudima tijekom vremena Starog zavjeta osim prikrivenim proročkim jezikom. Od novozavjetnih vremena nadalje, Evanđelje se propovijeda diljem svijeta kao svjedočanstvo. (Matej 24: 14) Međutim, daleko je od toga da dopre do svih, a zasljepljujući utjecaji Sotone, “boga ovoga svijeta”, spriječili su veliku većinu da cijeni puni opseg Božje ljubavi i brige za život koji je stvorio kroz otkupninu za sve.—2.Korinćanima 4: 4

Nadolazeće mesijansko doba, tijekom kojeg će se izvršiti “restitucija [grčki: obnova] svih stvari”, je “vri-

jeme rashlade” kada će znanje o otkupnini biti posvjedočeno svima. (Djela apostolska 3: 20, 21) Tijekom ovog sadašnjeg Evanđeoskog doba razvija se još jedna odlika Božjeg plana; odnosno poziv i razvoj crkve Kristove. Oni su pozvani na “slavu, čast i neraspadljivost” i da budu “subaštinici” s Kristom. (Rimljanima 2: 7; 8: 17) I ovdje je otkupnina ta koja tvori temelj za ovu veličanstvenu nadu.

Jedan od uvjeta pod kojima možemo živjeti i kraljevati s Kristom jest da s njime trpimo i umremo. Pavao o tome govori kao o tome da “u smrt smo njegovu kršteni” i da s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj”. (Rimljanima 6: 3, 5) Kada se pitamo što misli pod sličnim Isusovoj smrti, apostol odgovara da je Isus umro grijehu i da “isto tako” trebamo i sebe smatrati mrtvima grijehu.—vss. 10, 11

Što apostol misli držeći nas mrtvima grijehu? Jednostavno da smo ovlašteni, kroz našu vjeru u zaslugu Isusove prolivene krvi, smatrati da prinosimo Bogu prihvatljivu žrtvu. U sedmom stihu apostol objašnjava da su oni koji se na taj način prinose Bogu spojeni zajedno nalik Isusovoj smrti i “opravdani od grijeha”. (Revised Version) To znači da oni ne umiru kao grešnici u Adamu, jer ih Kristova krv oslobađa od osude; oni umiru, zapravo, žrtveno, kao što je Isus umro.

Ovo prekrasno uređenje po kojem se Isusovi sljedbenici mogu pridružiti njegovom žrtvenom djelu povezanom sa spasenjem svijeta ni na koji način ne mijenja činjenicu da samo Isusova otkupna žrtva oslobađa čovječanstvo od grijeha. Njegova otkupna žrtva temelj je čitavog uređenja. Zapravo, samo kroz otkupninu smo ovlašteni “smatrati” sebe mrtvima grijehu.

Tako vidimo da u žrtvi crkve nema zasluga za poništenje grijeha. Međutim, kada nas Gospodin ovlasti

da to smatramo dijelom “uspješnijih žrtava” ovog Evanđeoskog doba, trebali bismo ga počastiti čineći to, i nastojati vjerno držati našu ponudu žrtve i služenja na oltaru sve dok se potpuno ne završi. (Hebrejima 9: 23) To je misao koju Pavao naglašava govoreći: “Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim: prikažite svoja tijela za žrtvu živu, svetu, Bogu milu—kao svoje duhovno bogoslužje.”—Rimljanima 12: 1

Isus je “okusio smrt za svakoga”, izjavljuje apostol. (Hebrejima 2: 9) Međutim, samo ovo ne dovršava djelo pomirenja izgubljene rase s Bogom. Kad se ništa više ne bi učinilo, žive generacije nastavile bi živjeti u grijehu i nastavile umirati, dok bi oni u grobu ostali tamo. U božanskom uređenju bilo je nužno da saznanje o ovoj otkupnini bude poznato svima onima za koje je osigurana.

Prvo, Isus je uskrsnuo iz mrtvih i pojavio se “pred licem Božjim za nas”. (Hebrejima 9: 24) Apostol iznosi istu misao na drugi način, govoreći da je Krist “uskrišen radi našeg opravdanja”. (Rimljanima 4: 25) Zašto bismo mi, crkvena klasa, trebali biti opravdani? To je zbog toga da bismo svoja tijela mogli prinijeti kao prihvatljivu žrtvu i biti sjedinjeni u obličju Isusove smrti. Ovo nije u svrhu dodavanja bilo čega otkupnini, već kako bi svatko u pravoj crkvi mogao dokazati da je u potpunom skladu s božanskim planom ljubavi prema ljudskoj rasi, i da bude osposobljen za dijeljenje s Isusom budućeg djela prosvjetljenja i blagoslova svijeta.

Na taj će način dobrobiti Kristove otkupnine doći do svijeta. Vrijednost otkupnine najprije se koristi kako bi se zajednička žrtva crkve s Isusom učinila prihvatljivom, a kada ta žrtva bude dovršena i crkva bude proslavljena s Gospodinom, zajedno će biti sredstvo putem kojeg će ponuda spasenja doći do ostatka čovječanstva. Kako će dobrobiti otkupnine biti dostupne svima? One će doći

kroz prosvjetljenje ljudi kako bi mogli imati priliku vjerovati s potpunim razumijevanjem Božjih načela istine i pravednosti.

Apostol je upitao: “A kako da povjeruju u onoga koga nisu čuli?” (Rimljanima 10: 14). Zasluge otkupnine dostupne su u sadašnje vrijeme samo onima koji čuju, vjeruju i slušaju pravu poruku evanđelja. Tako postaje očito da crkva ima vrlo vitalnu ulogu u budućem djelu pomirenja čovječanstva—ne davanjem otkupnine, već suradnicima u božanskom uređenju prema kojem će, na temelju prenesenog znanja, dobiti otkupnine bitiće dostupni ljudima. U skladu s tim božanskim uređenjem Isus je molio za jedinstvo Crkve sa sobom—to potpuno jedinstvo koje će se postići u “prvom uskrsnuću”, “da svijet uzvjeruje.”—Otkrivenje 20: 5, 6; Ivan 17: 21

Pravo vrijeme za svjedočenje znanja o otkupnini cijelom čovječanstvu, i živima i svima onima koji su umrli, od kojih će svaki biti podignut iz groba, neće biti sve dok se ne uspostavi Kristovo posredničko kraljevstvo. Sada je, međutim, “godina milosti gospodnje [vrijeme]” za Isusove sljedbenike da polože svoje živote kao sužrtvovnici s njim. (Luka 4: 19) Pavao također govori o ovom prihvatljivom vremenu, ili “danu spasenja,” u 2.Korinćanima 6: 2, gdje citira Izaiju 49: 8. Osvrnuvši se na ovaj odlomak, nalazimo da je to jedno od Božjih obećanja da će uspostaviti savez s ljudima, da će ih pomiriti sa sobom. Pavlova primjena ovog obećanja pokazuje da se crkva treba koristiti, zajedno s Kristom, kao Božje slugе u uspostavljanju ovog saveza.

Cijeli ovaj plan omogućen je kroz otkupninu za sve. Zaista predstavlja temelj nade i za Crkvu i za svijet. Kakva je to blagoslovljena nada za oboje! Za crkvu je to nada u slavu, čast i besmrtnost; a za svijet, to je mogućnost vraćanja ljudskog savršenstva na Zemlji.

Kao što smo vidjeli, nada crkve je da može sudjelovati u djelu obnove svijeta. “Ja ću ti pomoći,” govori Gospodin, “i postaviti za savez narodu, da zemlju podignem, da nanovo razdijelim baštinu opustošenu, da kažeš zaslužnjenima: ‘Izidite!’ a onima koji su u tami: ‘Dođite na svjetlo!’.” (Izaija 42: 6; 49: 8, 9, RV) U ispunjenju ovog obećanja bit će da će “otkupnina za sve” doista biti posvjedočena svima “u svoje vrijeme.”—1.Timoteju 2: 6 ■